

[Dahlgaard.]

sociale tilskud netop sker i mellemindkomstgruppen.

Jeg tror, man fra alle sider vil være enig i, at det er uholdbart, at en voksende del af befolkningen efterhånden kan miste interessen for, om deres erhvervsmæssige eller arbejdsmæssige indsats er lidt større eller lidt mindre. Der er imidlertid en stigende tilbøjelighed til, at man tager virkningerne på skatter og tilskud i betragtning, når man beslutter sig til, hvor stor en arbejdsindsats man vil påtage sig, og hvor stor en indtægt man vil tjene. Der er også en stigende tendens til at overveje, om det betaler sig at formalisere ægteskaber, når hensyn tages til, at der til ægteskabet er knyttet virkninger både skattemæssigt og tilskudsmæssigt.

Økonomisk bliver resultatet af denne udvikling en mindre produktion og større offentlige udgifter end ellers, altså en dobbelt belastning af samfundsøkonomien. Alvorligere er det imidlertid, at fordelingspolitikken, der bygger på medmenneskelige hensyn og samfundsmæssig solidaritet, i længden kommer i miskredit.

Forslagsstillerne har overvejet, om det ville være hensigtsmæssigt at foreslå iværksat et arbejde, der tager direkte sigte på at løse alle de omtalte problemer, hvilket vil sige, at der skal udarbejdes forslag til harmonisering af alle skattelove og sociale love — og af de deri indeholdte skatteskalaer og tilskudsregler — med sigte på at afbøde de nævnte mangler. Man er imidlertid kommet til det resultat, at det ikke er muligt at foretage en sådan engangsoperation. Dertil er det materiale, der skal behandles, for omfattende og de fordelingspolitiske hensyn, der skal indgå i overvejelserne, for mangeartede. Hertil kommer, at de løsninger, det kunne være mest nærliggende at pege på, nemlig en langsommere aftrapning af sociale tilskud og en afsvækket skatteprogression for mellemindkomsterne, vil være overordentlig kostbare for statskassen og derved modvirke de aktuelle bestræbelser for at få den offentlige udgiftspolitik bragt under kontrol.

Under hensyn hertil har forslagsstillerne ment, at det på nuværende tidspunkt vil være mest realistisk at begrænse opgaven til at få iværksat et arbejde, der tager sigte på at tilvejebringe overblik over og vurderingsgrundlag med hensyn til fordelingspolitik-

ken, således at der sker en udformning af principper og arbejdsmetoder, der vil kunne nyttiggøres i administrationens og folketingets fremtidige arbejde med de enkelte lovgivningsområder. Opgaverne for det sagkyndige udvalg, der foreslås nedsat, vil således først og fremmest være af analyserende og systematiserende karakter. Der henvises herom til bemærkningerne til forslaget. Det skal imidlertid understreges, at der ikke blot er behov for at få foretaget en engangsbelysning af problemerne, men tillige for at få tilvejebragt et varigt administrativt grundlag for samordning af arbejdet med de forskellige sider af fordelingspolitikken.

Med disse bemærkninger skal jeg henstille forslaget til folketingets velvillige behandling.

Ordføreren for forslagsstillerne (*Frandsen*): Jeg skal herved tillade mig at fremsætte forslag til folketingsbeslutning om ændring af arbejderbeskyttelseslovgivningen.

I sidste folketingsssamling fremsatte socialistisk folkeparti et forslag til folketingsbeslutning om ændring af arbejderbeskyttelseslovgivningen.

Forslaget blev fremsat den 19. april 1972 og nåede kun en første behandling den 5. maj uden efterfølgende udvalgsarbejde.

På denne baggrund finder socialistisk folkeparti det af betydning, at vi igen i år fremsætter et forslag om ændring af arbejderbeskyttelseslovgivningen, da det fortsat er et meget påtrængende lovgivningsarbejde, der venter på dette område.

Forslaget er på de fleste områder identisk med det forslag, som vi fremsatte sidste år, men der er på en del punkter tale om mindre ændringer, som bl. a. skyldes den debat, der er foregået vedrørende disse forhold i det sidste halve års tid. Endvidere er der tale om enkelte nye punkter, som vi også mener vil være nødvendige for, at der virkelig kan blive tale om en lov til beskyttelse af de beskæftigede.

Socialistisk folkeparti er opmærksom på, at regeringen har foreslået ændringer i arbejderbeskyttelseslovgivningen, og hilser en række af disse forslag med glæde, men vi finder, at der selv med disse forslag fortsat er langt igen, inden vi har en virkelig beskyttelse af de beskæftigede.

I en tid, hvor man diskuterer økonomisk

[Frandsen.]

demokrati, herunder lønmodtagernes større indflydelse på deres egne forhold på arbejdspladsen, er spørgsmålet om arbejderbeskyttelse også af betydning.

Hvad hjælper det, at lønmodtagerne får medejendomsret til de danske virksomheder, hvis man fortsat risikerer erhvervs sygdomme, arbejdsulykker eller må arbejde under helbredsnedbrydende lønsystemer eller på skiftehold, der også virker helbredsnedbrydende.

Socialistisk folkeparti har i forbindelse med diskussionen om økonomisk demokrati sagt, at spørgsmålet om arbejdspladsdemokratiet også må ses i denne sammenhæng. Arbejderbeskyttelseslovgivningen indeholder væsentlige sider af arbejdspladsdemokratiet. Derfor skal det forslag, som jeg på mit partis vegne her skal fremsætte, ses som et forslag, der indgår som en del af vort forslag om økonomisk og industrielt demokrati.

Med disse bemærkninger skal jeg på mit partis vegne anbefale forslaget til folketingets velvillige behandling.

Skriftligt besvaret spørgsmål.

Af *Knud Thomsen* til udenrigsministeren (11. januar 1973):

„Er ministeren i besiddelse af oplysninger, der giver mulighed for at vurdere antallet af dræbte og sårede under krigshandlingerne i henholdsvis Sydvietnam og Nordvietnam siden 1960, eventuelt opgjort på de to områder år for år?“

(Spn. nr. 86).

Begrundelse.

Spørgsmålet stilles for at skaffe offentligheden en mulighed for at vurdere de konkrete oplysninger om antallet af krigsskadede i de to lande, idet sådanne oplysninger må formodes at ligge til grund for regeringens beslutning om at yde Nordvietnam en ensidig hjælp, efter at den danske humanitære bistand hidtil er blevet delt mellem parterne.

Udenrigsminister *K. B. Andersens* svar (19. januar 1973):

Af den anførte begrundelse fremgår, at anledningen til spørgsmålet er regeringens

beslutning om nu gennem Dansk Røde Kors at yde en ekstraordinær humanitær bistand på 5 mill. kr. til Nordvietnam efter de seneste massive bombardementer af navnlig Hanoi- og Haiphong-områderne.

Som jeg gentagne gange har påpeget, er der med bevillingen af de 5 mill. kr. til humanitær bistand gennem Dansk Røde Kors til Nordvietnam ikke tilsigtet nogen afvigelse fra princippet om en tredeling af bistanden til Vietnam. Der er alene tale om en ekstraordinær forholdsregel i en ekstraordinær situation.

Bistanden, som det er besluttet at yde, skal selvsagt anvendes til at lindre den nød, der er opstået som følge af den intensive bombing af områder, hvor en væsentlig del af Nordvietnams befolkning er bosat og har sit eksistensgrundlag.

Ifølge foreløbige nordvietnamesiske oplysninger har luftoffensiven fra den 18. til den 29. december 1972 kostet 1.318 menneskeliv og 2.579 sårede. Disse opgørelser anses dog af velunderrettede kilder uden for Nordvietnam som udtryk for en undervurdering af skadernes omfang, ligesom de må bedømmes på baggrund af den forudgående omfattende evakuering af Hanoi og Haiphong.

Medens der ikke foreligger officielle civile tabstal fra Nordvietnams side for årene tilbage til 1960, er de i Sydvietnam opgjort til 415.000 dræbte og 935.000 sårede i årene 1965-72. Det er øjensynligt — og så vidt jeg ved, heller ikke bestridt af nogen — at tabene i menneskeliv er langt større i Sydvietnam end i Nordvietnam.

Efter min opfattelse er det imidlertid ikke rimeligt i det foreliggende tilfælde, hvor der ved nedkastning af mange tusinde tons bomber over tæt befolkede områder er anrettet omfattende materielle skader, alene at lægge vægt på antallet af sårede, endsige på antallet af omkomne; humanitær bistand ydes jo dog ikke til de døde, men til de overlevende. Derfor forekommer det også naturligt, at antallet af invalider og børn, som er blevet forældreløse, såvel som de omfattende ødelæggelser ligeledes tages i betragtning. Det er hævet over enhver tvivl, at jo større ødelæggelser der inden for et bestemt område har fundet sted, desto ringere er mulighederne for ved egne hjælpemidler at komme krigsramte mennesker til hjælp.

[Udenrigsministeren.]

I Hanoi er bl. a. et hospital blevet ødelagt. Ifølge de foreliggende oplysninger vil der da også navnlig blive tale om at udnytte det bevilgede bistandsbeløb på 5 mill. kr. til levering af medicinalvarer og hospitalsudstyr, herunder kirurgiske instrumenter.

Lad mig endelig tilføje, at der lige så lidt ved beslutningen om denne ekstraordinære forholdsregel i en ekstraordinær situation at yde en humanitær bistand på 5 mill. kr. gennem Røde Kors til Nordvietnam som ved de tidligere beslutninger om humanitær bistand til hele Vietnam er tale om, at beslutningerne er truffet på grundlag af en undersøgelse beregnet efter antallet af døde og sårede. Skulle en sådan beregning — efter min opfattelse med urette — endelig lægges til grund, stemmer dette jo imidlertid vel overens med, at finansudvalget i oktober 1972 enstemmigt gav sin tilslutning til regeringens forslag om en humanitær bistand på 10 mill. kr. til Vietnam, hvoraf to tredjedele til anvendelse i Sydvietnam til deling mellem regeringen i Saigon og FNL.

Den første sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov for Færøerne om folkepension. (Forhøjelse af grundbeløb m. v.).

(Første behandling af lovforslaget (nr. 135) findes i tidenden sp. 2464, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 693).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Formanden: Sammen med denne sag foretages den følgende sag på dagsordenen, nemlig:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov for Færøerne om invalidepension m. v. (Forhøjelse af ydelser).

(Første behandling af lovforslaget (nr. 136) findes i tidenden sp. 2464, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 693).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagenes paragraffer og spørgsmålet om lovforslagenes overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Der foretoges først afstemning vedrørende forslag til lov om ændring af lov for Færøerne om folkepension. (Forhøjelse af grundbeløb m. v.).

Lovforslagets §§ 1 og 2 og dets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Man gik dernæst til afstemning vedrørende forslag til lov om ændring af lov for Færøerne om invalidepension m. v. (Forhøjelse af ydelser).

Lovforslagets §§ 1 og 2 og dets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om mønstring af søfarende m. v.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 91) findes i tidenden sp. 1458, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 691).

Der var ikke stillet ændringsforslag.